

[Ministeren for særlige Anliggender.]

at disse i Forbindelse med den paagældende Minister — i første Omgang Ministeren for særlige Anliggender, siden den Minister, der faar disse Sager henlagt under sig — kan bevilge ogsaa Hædersgaver, selv om det ikke udtrykkeligt staar i Loven. Jeg vilde anse det for af uoverskuelig Rækkevidde at indføre det som en Lovbestemmelse, men jeg kunde vel tænke mig, at man paa anden Maade, f. Eks. ved en Omarbejdelse af Betænkningen, præciserede, at man ogsaa har haft Øjnene aabne for dette Forhold. Jeg for mit Vedkommende har, som jeg sagde i mit første Indlæg, al mulig Interesse for, at de Mennesker, som virkelig er uskyldig ramt, faar fuld og hel Oprejsning; men ingen Instans i Landet kan dog tvinge Befolkningen til at tro paa, at der ikke var Tale om en Stikker, selvom vi fra Frihedsbevægelsen eller senere fra Lovgivningsmagten søger at klarlægge, at der faktisk har foreligget en Fejltagelse. For at vende tilbage til det af det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen omtalte Tilfælde tror jeg ikke, det er muligt kraftigere end sket er at slaa fast, at vedkommende ikke er likvideret af Frihedsbevægelsen; men naturligvis ligger der en yderligere Understregning af dette Forhold i, at vedkommendes efterladte kan faa Erstatning og Hædersgave.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Nielsen: Jeg fik naturligvis ikke noget Svar endnu paa de af mig stillede Spørgsmaal, og det skal heller ikke lykkes for det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen at gøre det til et Spørgsmaal om min Person i dette Tilfælde. Det er ikke et Spørgsmaal om, hvorvidt der er begaaet Uret mod mig eller ikke; det minder alt for meget om et Brev, jeg fik fra afdøde Statsminister Stauning, hvem jeg straks efter min Arrestation havde gjort opmærksom paa den Situation, som samtlige internerede økonomisk vilde komme i, idet jeg krævede, at der blev truffet en Ordning, som kunde hindre, at disse Mennesker blev udleveret til Socialkontorenes Forgodtbeholdende. Derpaa fik jeg det Svar, at hvad det af mig rejste økonomiske Spørgsmaal angik, vilde han, Statsministeren, henholde sig til, at jeg fortsat vilde faa mine Diæter udbetalt som Rigsdagsmand. Det er ikke det, det drejer sig om, det drejer sig om, at Rigsdagen har stillet sig bag ved Regeringens Grundlovs-

brud, har taget Ansvar for dette Grundlovsbrud og har taget Ansvar for, hvad det medførte, uden at man nogen Sinde har set Rigsdagen træde i Funktion til Forsvar, ikke for mig, men for dem, det gik udover. Efter 29. August var det muligt for Rigsdagens Præsidium at gaa til Tyskerne for at protestere mod de Arrestationer af Rigsdagens Medlemmer, der dengang havde fundet Sted. Er der nogen Sinde af den danske Rigsdag fremsat en Protest mod Udleveringen af os, mod Arrestationerne, mod Behandlingen? Har Rigsdagen nogen Sinde behandlet dette Spørgsmaal? Aldrig! Og jeg gentager derfor mine Spørgsmaal, som der skal skaffes Klarhed over: Hvad skete der egentlig den 22. Juni 1941? Hvorfor behandlede man os, som man gjorde, i Perioden indtil Sommeren 1943? Hvorfor lukkede man os ikke ud den 29. August? Der sidder ærede Medlemmer i denne Sal, som har været Medlem af begge de Regeringer, det drejede sig om dengang; man maa vel kunne forlange, at der gives et Svar, ikke blot over for Tinget, men over for det danske Folk.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Strøm har Ordet for en kort Bemærkning.

Strøm: Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen talte om, at vi havde besudlet Grundloven ved Gennemførelse af Kommunistloven. Jeg vil gerne sige for mit Vedkommende — og jeg mener, det er saadan for samtlige Rigsdagens Medlemmer —, at naar vi har været med til at se bort fra Grundloven paa daværende Tidspunkt, hvor Tyskerne var Verdens stærkeste Militærmagt, var det kun for at holde Kommunisterne borte fra de tyske Fængsler og Koncentrationslejre.

Naar nu det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen taler om forskellig Ansvar, han ønsker gjort gældende med Henblik paa den 29. August, saa er det jo saadan, at den parlamentariske Kommission arbejder med de Spørgsmaal, og det er saadan, at vi, der er Medlemmer af den parlamentariske Kommission, har Tavshedspligt. Derfor er det i alt Fald mig forment at svare paa en Del af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem har stillet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Jeg forstaar ærligt talt ikke det ærede Medlem Hr. Martin Nielsens Stilling. Han rejser voldsomme Angreb paa